

המאמר לקוח מתוך החוברת

מיניות וזוגיות בקרב אנשים עם מוגבלות שכלית התפתחותית

יולי 2020

עורכות ראשיות:
ד"ר עדי לוי-ורד,
גב' נגה חן
מכלול - יחידת הערכה
ומחקר, קרן שלום

מיניות וזוגיות בקרב אנשים עם מוגבלות שכלית התפתחותית

חוברת העשרה

שותפי עריכה

• ענת פרנק | מנהלת תוכן - תכניות ייחודיות, שירות
להערכה והכרה, אגף הערכה, הכרה ותכניות, מינהל
מוגבלויות, משרד העבודה, הרווחה והשירותים
החברתיים.

• שרון גנות | מנהלת ידע ומחקר, קרן שלום.

מאת: בשארה מרג'יה

הצורך בבניית מערכות זוגיות בכלל ובקיום יחסי מין במיוחד, הוא צורך בסיסי בחיי בני אדם, כולל אנשים עם מוגבלות שכלית התפתחותית. קשרים זוגיים (מיניים ורגשיים) בכלל וקיום יחסי מין במיוחד, הם **תלויי חברה ותרבות**. המאפיינים והערכים שלהם תלויים בנורמות, בקודים מוסריים ובערכים של התרבות אליה הם שייכים. הנישואין והקמת משפחה הם מסגרת מאוד חשובה ועיקרית בחברה הערבית. כל אדם, כולל אנשים עם מוגבלות (ובעיקר הוריהם), שואפים לכך.

החברה הערבית ידועה כחברה מסורתית ושמרנית בכל הקשור בנושא הזוגיות, ובמיוחד בנושא המין והמיניות. זה נושא שנתפס כטאבו שאסור ולא מנומס לדבר עליו. בשנים האחרונות עלתה מידת הפתיחות בנושא, בעיקר במוסדות החינוך והרווחה, אך פחות בתוך המשפחות והחברה.

בחברה הערבית פחות מקובל לפתח מערכת זוגית אינטימית ורגשית ואסור לקיים יחסי מין לפני הנישואים. אנשים עם מוגבלות שכלית התפתחותית שייכים ככל אדם לחברה ולתרבות מסוימת אליה הם נולדים, כולל גם בנושא של זוגיות ומיניות. לכן, גם בקרב אוכלוסייה זו לא מקובל וכמעט אסור (בשל הקושי בהבנה ובפירוש) לפתח מערכת יחסים אינטימית לפני נישואים.

אנו עדים באוכלוסיות מסוימות בחברה הערבית, לתופעת נישואים של נשים ללא מוגבלות לגברים עם מוגבלות שכלית התפתחותית. בדרך כלל מדובר על נשים מבוגרות או מבוגרות יותר מהגברים שלהם הן נישאות, במטרה לטפל בגברים עם מוגבלות שכלית התפתחותית ולספק עבורם מערכת זוגיות וחיי משפחה. בדרך כלל המשפחות הערביות לא נוטות לשלוח את בן המשפחה עם המוגבלות למסגרת דיוור חוץ-ביתית וחלק מהן מעדיפות לחתן אותם עם נשים ללא מוגבלות, כפתרון לעומס ולהתמודדות שלהם עם המוגבלות של בן המשפחה.

קיום יחסי מין נתפס בחברה הערבית כצורך הכרחי לגברים יותר מאשר לנשים, ולכן משפחות מחתנות את הבנים עם המוגבלות ולא מחתנות את הבנות עם המוגבלות (אפילו לא חושבות על כך). יתר על כך, חלק מהמשפחות ידאגו לספק את צרכיהם המיניים של הבנים ע"י שירותי מין קנויים (תמורת כסף). ניתן לקשר זאת גם לתגובות של אנשי צוות לאוננות של גברים לעומת נשים - לעיתים בקרב מקבלי השירות (גברים) הצוות יתפוס זאת כאוננות, בזמן שבקרב מקבלות השירות (נשים) הצוות יפרש זאת כהרגל או התנהגות לא נורמטיבית, ולא כאוננות.

כיצד ניתן להסביר את תופעת הנישואים של נשים ללא מוגבלות לגברים עם מוגבלות שכלית?

- תופעת השידוך, הרווחת אצל רבים בחברה הערבית (בעיקר באוכלוסיות המסורתיות והשמרניות) מאפשרת להורים של נשים ללא מוגבלות (שנתפסות כ"מבוגרות" בהקשר של נישואים), לעודד את הנשים להינשא לגברים עם מוגבלות שכלית התפתחותית, כהשלמה של עסקה חברתית, על מנת שלא להשאיר אותן בודדות אחרי פטירת הוריהן (כלומר, כדי להבטיח עבורן עתיד טוב יותר). בעקבות תופעת השידוך, אישה יכולה להיות משודכת לגבר שאינו ידוע או מוכר שהוא עם מוגבלות שכלית, ומשפחתו של החתן לעיתים מסבירה את התנהגותו בכך שהוא אדם פשוט, פסיבי, שקט, ללא השכלה.

• סיבה נוספת להסכמתן של נשים ללא מוגבלות להינשא לגבר עם מוגבלות שכלית, למרות שהן מודעות למצבו, היא הרצון של נשים אלה לברוח ממצב שלעיתים הוא קשה יותר, בבית הוריהן. אישה רווקה בחברה השמרנית נתפסת לעיתים קרובות כחסרת מזל ולעיתים היא מנוצלת על ידי הוריה ו/או על ידי האחים שלה ובני משפחותיהם, בעיקר מבחינת עזרה סיעודית וטיפול במשק הבית. חלק מהן אינן עצמאיות, לא נותנים להן להחליט לגבי החיים שלהן, וכך הן עשויות להרגיש חסרות ערך ונשלטות על ידי אחרים. לכן, הן לעיתים מנצלות כל הזדמנות לברוח מהבית, ואפילו להינשא לגבר עם מוגבלות שכלית (ברמת תפקוד גבולית), על מנת שיהיו להן חיים עצמאיים ותוכלנה להקים משפחה, שזה עיקרון מאוד חשוב בחברה הערבית.

• בנוסף, מעמדן של חלק מהנשים הערביות הרווקות, הן במשפחה והן בחברה, הוא נחות יחסית. לכן, חלקן מסכימות להינשא לגברים עם מוגבלות שכלית רק על מנת לצאת ממעמד נחות זה.

אנשי הצוות המטפלים באנשים עם מוגבלות שכלית התפתחותית במסגרות הרווחה למיניהן (כגון: מעונות יום, מועדוניות, פנימיות, מע"שים) נדרשים פעמים רבות להתמודד עם עניין הזוגיות והמיניות, תוך התאמה לחברה, לערכים ולתרבות של האדם עם המוגבלות. המדיניות של משרד הרווחה ומשרד החינוך היא לספק ולהבטיח לאנשים עם מוגבלות שכלית התפתחותית איכות חיים ומימוש זכויות מקסימליות בכל התחומים, כולל בתחום הזוגיות והמיניות. על המסגרות והצוותים העובדים בהם לספק לאוכלוסיות שלהם את מקסימום איכות חיים וזכויות בגדר הנורמות, ובהתאם לאותה חברה ותרבות של האנשים. כלומר, צוותים במסגרות השייכות לחברה הערבית חייבים להגביר את המודעות של האנשים עם המוגבלות לתחום החינוך המיני-חברתי, לשליטה בצרכיהם המיניים, ולמניעת ניצול מיני, אך המסגרות אינן אמורות לאפשר חיים בזוגות וקיום יחסי מין, וזאת בהתאם לתרבות וערכי החברה. לכן עניין הדיור בזוגות (לאפשר זוגיות) הוא לא קיים, או לא קיים באופן פורמלי במסגרות הדיור השייכות לחברה הערבית. כל מסגרת חייבת לאפשר סיפוק צרכים בסיסיים, גם מיניים, ובמקביל למנוע ניצול של האוכלוסייה שלה, בהתאם לנורמות ולערכים של אותה חברה ותרבות אליה שייכת כל מסגרת. על אנשי הצוות לפעול על פי מדיניות המשרד, להגביר את המודעות לנושא הזוגיות והמיניות, לאפשר שמירה על פרטיות, לא למנוע מהם התנהגות מינית שאיננה פוגעת בהם או באחרים (כגון אוננות), אך בחברה הערבית אין לאפשר חיים בזוגיות או קיום יחסי מין בין אנשים שאינם נשואים (אלא באישור והסכמה של האפוטרופוסים של שני הצדדים וכן של הנהלת המסגרת, וזאת בכל מקרה לאחר הכנה, הדרכה וליווי מתאים).

חשוב לעבוד עם אנשי הצוות על הגברת המודעות שלהם ועמדותיהם כלפי נושא זה, וכן על הבנת הצורך והזכות המינית של אנשים עם צרכים מיוחדים. כמו כן, יש ליצור שיח פתוח ומקצועי בנושא זה בקרב הצוות המטפל, ובאופן שלא יביך את האנשים, שכן אצל חלק גדול מהם הנושא הינו טאבו ואסור לדבר עליו גם במשפחותיהם ובחברה הרגילה. יש לזכור כי עבור חלק גדול מהמטפלות, אפילו בשנות העשרים המוקדמות לחייהן, הטיפול הסיעודי באנשים עם צרכים מיוחדים הינו החשיפה הראשונה שלהן לגוף הגבר ולהתנהגויות מיניות אפילו הבסיסיות והפשוטות ביותר.

חשוב לגבש עם הצוות שפה מקצועית משותפת, לקרוא לדברים בשמם, ולא להתבייש להעלות בעיות/ דילמות ומקרים לדיון.